

Kadınım

– Ahmet Çabuk · 15 Mayıs 2019

Kadınım

Bir gönül telvesinde yıllarımı ararken,
Kendimi tüketmişken, bana kalan kadınım.
Yalnızlığın koynuna kollarımı sararken;
Sevginin iffetini bana çalan kadınım,
Ben isminin altında yazacak soyadınım.

Derde kucak açalı, alınmaz ellerdeyim.
Aşka küsüp kaçalı, bulunmaz illerdeyim.
Gönül yüzüm façalı, tanınmaz hallerdeyim;
Acıyan hislerime merhem olan kadınım,
Ben ismimin altında yazacak soyadınım.

Ne hayalim kalmıştı, ne hayal kuruyordum.
Beni görmeyenlerin önünde duruyordum.
Kader mi bu keder mi? Kendime soruyordum;
İçime ışık gibi aşkla dolan kadınım,
Ben ismimin altında yazacak soyadınım.

Yargıla geçmişimi, divan-ı aşk kurulsun.
Sen olmayan sözlerin tekmil boynu vurulsun!
Limanı ol kalbimin, kıyametim durulsun;
Sen ümidim bitmişken beni bulan kadınım,
Ben isminin altında yazacak soyadınım.

İmha et sözlerinle kaldığım kafesleri,
İma et gözlerinle daldığım hevesleri.
Helal eyle sensizken aldığım nefesleri;
Sen onca günahımla beni alan kadınım,
Ben ismimin altında yazacak soyadınım.

Şiir boyumu aştı ne desem yetmeyecek.
Nokta noktamsın benim, boşluğu bitmeyecek.
Sen ağzımın tadısın hoşluğu gitmeyecek;

Sen daha ben olmadan benim olan kadınığ,
Ben isminin altında yazacak soyadınığ...

Ahmet abuk